

UD AF MØRKET

Navnet Ahmed Akkari sender stadig en gysen ned af ryggraden på de mange danskere, der under muhammedkrisen oplevede den unge imams arrogante og selvsikre angreb på alle de værdier vi forbinder med frihed, folkestyre og retsstaten. I de hektiske måneder i begyndelsen af 2006, hvor det islamiske had til Danmark brød ud i lys lue, dukkede den fuldstændig ukendte Akkari frem for den danske offentlighed og blev i løbet af få uger et ansigt, der var kendt og hadet af enhver dansker med undtagelse af de kulturradikale stormtropper omkring dagbladet Politiken. Aften efter aften tonede han frem på tv-skærmen med sine kompromisløse krav om undskyldning og national bodsgang for vores fornærmelse af Islams profet, Muhammed. Med stigende bekymring og ængstelse fulgte nationen de daglige tv-reportager fra Akkaris road show i Mellemøsten, hvilket resulterede i rasende optøjer og boykots af danske virksomheder med afbrændingen af dannebrog og ambassader som den hysteriske kulmination. Hen på foråret udbrændte de flammende bål og ørkensandet lagde sig over gløderne. Langsomt vendte hverdagen tilbage. Danmark og Europa kunne glæde sig over at have bevaret ytringsfriheden intakt. Og islamisterne kunne glæde sig over, at vi ikke mere tør bruge den. Ahmed Akkari sank umærkeligt tilbage i mørket, hvor han kom fra. Det var så det. Troede vi. Det viser sig nu, at den velbegavede og tænksomme Ahmet Akkari efterfølgende blev ramt af anfægtelser, der ikke harmonerede med hans tidligere totale underkastelse af de islamiske doktriner. Begivenheder og hændelser, bedrag, manipulationer og islamistisk svindel med offentlige midler blev ved med at dukke op i Akkaris samvittighed. Han valgte et par år i den grønlandske dybfryser for at klare tankerne og den grimme tvivl om Islams ufejlbarlighed som fredens og kærlighedens religion og livsform.

Islam fyldte Akkaris liv totalt. Han trak vejret gennem koranen og de islamiske skrifter og havde intet andet ståsted i livet end Islam. Han havde forladt det sekulære Danmark som teenager og var fuldt bevidst trådt ind over tærsklen til et liv i Islam og for Islam. Det er umuligt at forlade Hell's Angels uden at komme i 'bad standing'. Og det lige så umuligt at forlade helvedesprædikanterne i Islam uden at blive idømt dødsstraf. Men det er ikke desto mindre, hvad Akkari har gjort. Det muligt, at Akkari stadig se sig selv som en slags frittænkende muslim, men den kendsgerning, at han nu er under politibeskyttelse alle døgnets timer, viser tydeligt, at de danske islamister har en anden opfattelse og er rede til at eksekvere straffen for at forlade Islam.

Med bogen 'Min afsked med islamismen' har Ahmed Akkari præsteret en karakterstyrke af en karat som det mod, de danske frihedskæmpere udviste under besættelsen, hvor de vidste, at tortur og død ventede forude, hvis de blev fanget. Akkari kender det islamiske system indefra og har ikke været i tvivl om, hvad der venter ham efter udgivelsen af den bog han har skrevet i samarbejde med Martin Kjær Jensen. Bogen er et nådesløst opgør ikke med Islam som religion, men med islamismen som en fascistoid undertrykkelsesmaskine, der med rod i koranen tyranniserer millioner af menneskers liv med reaktionære direktiver, der ned i de mindste enkeltheder regulerer en muslims liv fra vugge til grav. Bogen er også en ubarmhjertig afsløring af islamisternes nøje planlagte nasseri på det danske samfund og deres kriminelle omgang med offentlige tilskud og bistandsmidler. Men først og fremmest er bogen en bevægende skildring af en begavet og glad Aalborg-drengs gradvise glidetur ind i islamismens mørke, hvor han afskærer alle bånd til familien, til vennerne og til hele det frie demokratiske samfund, der skulle have udgjort rammen om et glædesfyldt arbejds- og familieliv for den begavede unge dansker. Og så får vi en nøje gennemgang af hele muhammedkrisen set gennem et islamisk perspektiv, hvad der burde være pligtlæsning for enhver

demokratisk indstillet dansker. Vi har jo desværre uvidende politikere som socialdemokraten Mette Gjerskov, der rejser rundt med en historie om, at hele muhammedkrisen kunne være undgået, hvis Anders Fogh Rasmussen dog bare havde taget det møde med de muslimske ambassadører. Intet kunne være mere forkert. Akkaris bog demonstrerer klart, at Islamisterne var ude på en nådesløs straffeaktion mod Danmark under alle omstændigheder.

Dette er bekræftet af den daværende ægyptiske ambassadør i Danmark Mona Attia, som senere til Avisen Al-Watan udtalte, at ambassadørerne frygtede, at Fogh Rasmussen ville hoste op med en undskyldning på nationens vegne. Og det kan man jo godt forstå, når nu islamisterne havde glædet sig til at afbrænde et par ambassader.

Ahmed Akkaris bog kan varmt anbefales. Den er en medrivende politisk skildring af den største nationale krise i mands minde. Det er en bevægende beretning om en glad ung mands nedstigning til mørkets fyrstedømme. Og det er en modig historie om samvittighedens og anstændighedens magt over et tænkende og engageret menneske, der er kommet på afveje. Akkari har kæmpet hårdt med sig selv for at finde de værdier, der gør tilværelsen værd at leve. De værdier har han nu fundet. Han bekender sig til friheden, til folkestyret, til retsstaten og til tolerance og menneskelighed. Lad os håbe, at han får lov at leve et langt liv med rødder i disse erkendelser.

Asgar Aamund